

Aarne Juhani Mäkimattila , 06.01.1941 – 12.11.2014

Juhanin elämänpolun varrella jo muutaman kuukauden ikäisestä oli vaanimassa salakavala peikko: epilepsia. Arvaamattomuutensa ja parantumattomuutensa takia se meille läheisille on ollut hyvin vaikeasti ymmärrettävissä ja hyväksyttävissä.

Juhani kävi kansakoulun melkein kokonaan. Koulutehtävien selvittämisessä ei ollut vaikeuksia. Perusjutut lukeminen ja laskeminen sujuivat ihan helposti, eikä kirjoittamisessaakaan ollut hankaluuksia. Kaikkien muidenkin kouluasioitten ja arjen hallintaan liittyvien asioiden oppiminen sujui myös ongelmitta.

Kaikenlaisiin leikkeihin ja peleihin Juhani osallistui mielellään. Erityispiirteenä näiden osalta oli se, että sääntöjä piti noudattaa tarkasti ja kiistatapausten ratkaisuisa tuli olla oikeudenmukainen. Urheilua seurasi mielellään ja erityisesti nyt viimeisinä vuosinaan televisiosta, kun oma liikkuminen hiipui.

Rippikouluajan Juhani koki varsin voimakkaana; yhtenä vaikuttimena varmaankin se, että kotinsa oli pappilan naapurissa. Rippi-isä Tuomo Routama oli myös hyvä opettaja. Juhani kävikin rippikoulun ajoista alkaen lähes joka sunnuntai kirkossa, jos vaan sairaus ei ollut esteenä. Samoin joskus rippikouluvuosien jälkeen jokaisen illan täytti Päivän Tunnussana-kirjasen tutkistelu ja siinä viitattuihin raamatunkohtiin tutustuminen ja virsien hyräily. Iän myötä Juhani käytti tähän iltalukuun aikaa enenevästi, niin että vanhainkodin hoitajien kertoman mukaan päivärytmi oli ajoittain mennä sekaisin iltavalvomisen takia. Aamulla kun sitten nukutti...

Kotitilan töihin Juhani tietenkin osallistui pienestä pitäen; niin kuin siihen aikaan 1950-60-luvulla oli tapana. Polttopuiden pilkkominen oli yksi mieleinen puuha, samoin kuin muutkin työt pihapiirissä, pelloilla ja metsässä. Minkä teki, sen teki aina perusteellisesti ja huolellisesti. Äiti oli tietenkin tärkeä Juhanille ja Juhani oli usein mahdollisuuksiensa mukaan äidin töissä ja askareissa apuna. Tumma maustekakku oli leipomisessa Juhanin bravuuri.

Sukkien, lapasten ja sormikkaiden kutominen puikoilla oli yksi Juhanin erityisharrastus. Eikä hän tyytynyt pelkästään perusmalleihin, suoraan kudontaan. - Valmiista tuotteesta oli muuten ihan turha lähteä silmäpakoja etsimään.

Käden taidot tulivat esiin jo melko nuorena. Juhani piirsi mielellään ja hyvin. Varsinkin lintuja, joista muutama kuva oli Kartanokodissa

huoneensa seinälläkin. Olipa vanhainkodissa kerran jopa pienimuotoinen Juhanin töiden näyttelykin. Myös laulaminen sujui, varsinkin hengellinen musiikki oli mieluisaa kuunneltavaa ja laulettavaa. Mieleen tässä kohdin nousee väkisin se JOS! Jos ei olisi saanut sitä sairautta, niin mihin kaikkeen olisikaan yltänyt?

Luonteenpiirteitä miettiessä tulee mieleen: tosi sisukas, äärettömän pikkutarkka, kärsivällinen, auttavainen, kiltti, iloinen; kenellekään paha tahtomaton. Jonkun oikein paljon kärsivällisyyttä vaativan tehtävän keskeytti useimmiten vasta paha kohtaus...

Äidin kuoleman jälkeen Juhanin hoitopaikat vaihtelivat, mutta sitten löytyi Laitilasta Anttilanhovi. Siellä Juhani vietti viitisentoista hyvää, onnellista vuotta. Toiminta oli virikkeellistä, soluasunnossa viihtyisää ja omat tavarat saivat olla tarkasti paikoillaan. Ja työkeskuksessakin oli kiinnostavaa tekemistä. Hyvin surullinen käänne elämässään oli sitten se aivoinfarkti, joka pakotti muuttamaan sieltä joulukuussa 2002. Onneksi oli mahdollista päästä Yläneen vanhainkotiin ja vielä lopuksi Kartanokotiin. Tämä vaihtoehto tarjolla olleista mahdollisuuksista oli kaikkein paras.

Nuoruusvuosien sopivan raskaat, mutta kuitenkin aika vaihtelevat työvuodet antoivat vahvan sydämen, kun näin pitkään jaksoi. Epilepsia-kohtaukseen liittyi hyvin usein loputtoman pitkältä tuntuva hengityskatkos. Näin jälkeensä mieltien on aivan uskomatonta, että juuri sydän kesti nämä vuosikymmenten rasitukset. Vai onko niin, että juuri niistä se vahvistuikin? Oliko se kuin harjoittelua?

Juhani ei ole enää täällä mukana. Mutta olen ihan vakuuttunut siitä, että meihin, hänen kanssaan Mäkimattilan pihapiirissä toimineisiin Juhani jätti oman merkkinsä. Sitä me kannamme mukana sisimmässämme lopun ikäämme. Miten se näkyy, tuntuu tai ilmenee? Sen tiedämme vain me, jotka tätä merkkiä mukana kuljetamme! Olkoon se meidän salaisuutemme.

Oman sairautensa kanssa elämiseen ja päivästä toiseen jaksamiseen Juhanille oli ratkaisevana apuna selkeän horjumaton usko Herraansa ja Vapahtajaansa. Hän uskoi ja luotti täysin siihen, että viimeisenä päivänä Hän on meidät kuolleista herättävä.

Viimeisten viikkojen tuskien taipaleelta Juhani on päässyt toivomatkalleen, enkeleitten kanssa. Hyvää matkaa, Juhani!